

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 10438/02
Marija i Slaven BULAT
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 11. prosinca 2003. godine u vijeću sastavljenom od

- g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*
- g. P. LORENZEN,
- g. G. BONELLO,
- gđa F. TULKENS,
- gđa N. VAJIĆ,
- g. E. STEINER,
- g. K. HAJIYEV, *suci*
- i. g. S. NIELSEN, *Zamjenik tajnika Odjela*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev koji je podnesen 31. listopada 2001. godine,

uzimajući u obzir očitovanje tužene države i odgovor podnositelja, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelji zahtjeva, gđa Marija Bulat i g. Slaven Bulat su hrvatski državljani, rođeni 1960. odnosno 1982. i žive u Osijeku, Hrvatska. Pred Sudom ih zastupa gđa Branka Prpić, odvjetnica iz Osijeka. Tuženu državu zastupa njezina zastupnica, gđa Lidija Lukina Karajković.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta, izneseno od stranaka, može se sažeti kako slijedi.

Prvo podnositeljica je majka drugo podnositelja.

Dana 20. studenog 1991. F.M., pripadnik Hrvatske vojske, teško je ranio drugo podnositelja te ubio njegovog oca, V.B.

Dana 19. veljače 1996. podnositelji su pokrenuli građanski postupak pred Općinskim sudom u Osijeku, tražeći naknadu štete od Republike Hrvatske.

Dana 6. studenog 1999. Hrvatski Sabor donio je izmjene Zakona o obveznim odnosima kojima se prekidaju svi postupci koji se vode radi naknade štete koju su djelujući u službi počinili pripadnici Hrvatske vojske ili policije za vrijeme trajanja Domovinskog rata.

Dana 13. studenog 2000. Općinski sud u Osijeku prekinuo je postupak.

Dana 14. srpnja 2003. Hrvatski Sabor donio je Zakon o odgovornosti Republike Hrvatske za štetu uzrokovanu od pripadnika hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga tijekom Domovinskog rata, ("Narodne novine", br. 117/03 od 23. srpnja 2003).

B. Mjerodavno domaće pravo

Članak 184. (a) Zakona o dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 112/99) propisuje da se do donošenja posebnog propisa, prekidaju svi postupci radi naknade štete počinjene od strane pripadnika Hrvatske vojske i policije u obavljanju službene dužnosti, za vrijeme trajanja Domovinskog rata od 7. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996.

Zakonom je također stavljena obveza Vladi da pred Hrvatski Sabor podnese poseban propis kojim će se urediti odgovornost za te štete, najkasnije u roku od šest mjeseci od stupanja na snagu tog Zakona.

Mjerodavni dijelovi Zakona o odgovornosti Republike Hrvatske za štetu uzrokovanu od pripadnika hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga tijekom Domovinskog rata iz 2003. uređuju sada okolnosti u kojima je Republika Hrvatska odgovorna za štetu koju su prouzročili pripadnici vojske ili policija tijekom Domovinskog rata.

PRIGOVOR

Podnositelji prigovaraju da izglasavanje zakona iz 1999. u Saboru predstavlja miješanje u njihovo pravo na pristup sudu u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije.

PRAVO

Podnositelji tvrde da izglasavanje Zakona iz 1999. u Saboru predstavlja miješanje u njihovo pravo na pristup sudu u smislu članka 6. § 1 Konvencije, čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

“1. Radi utvrđivanja svojih prava i obveza ...svatko ima pravo da ...neovisni i nepristrani sud... ispita njegov slučaj”

a. Vlada kao prvo tvrdi da su podnositelji propustili iscrpiti domaća pravna sredstva, jer nisu podnijeli zahtjev za ispitivanjem ustavnosti zakona o kojem se radi.

Podnositelji tvrde da su druge osobe koje se nalaze u istoj situaciji podnijele takve zahtjeve, no Ustavni sud o njima nije odlučio.

Sud podsjeća da je u sličnim okolnostima, u predmetu Ačimović, smatrao da zahtjev za ispitivanje ustavnosti zakona ne predstavlja pravno sredstvo koje je potrebno iscrpiti (vidi *Ačimović protiv Hrvatske*, (odl.), br. 61237/00, 7. studeni 2002.). Sud ne vidi razloga da odstupa od svoje odluke u ovom predmetu.

Slijedi da prigovor podnositelja ne može biti odbačen zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

b. Podredno, Vlada je pozvala Sud da zaključi da zahtjev ne ukazuje na povredu članka 6. stavka 1. Konvencije. U tom smislu ona je iznijela da su podnositelji imali pravo na pristup sudu, jer su pokrenuli građanski postupak za naknadom štete pred Općinskim sudom u Osijeku. Činjenica da je sud prekinuo postupak u skladu sa Zakonom iz 1999. nije utjecala na pravo podnositelja na pristup sudu, zato što je postupak prekinut samo privremeno. Nakon što je 23. srpnja 2003. donesen novi zakon, podnositelji ponovo imaju pravo na pristup sudu.

Podnositelji smatraju da produljeno razdoblje u kojem im je bilo onemogućeno da dobiju odluku o svom građanskom zahtjevu pred domaćim sudovima predstavlja povredu prava na pristup sudu.

Sud smatra da, u svijetlu izlaganja stranaka, ovaj dio zahtjeva postavlja važna činjenična i pravna pitanja pema Konvenciji, o kojima se odluka može donijeti tek nakon ispitivanja merituma. Sud stoga zaključuje da ovaj dio zahtjeva nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Niti jedan drugi temelj za proglašavanje zahtjeva nedopuštenim nije utvrđen.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Proglašava zahtjev dopuštenim, bez prejudiciranja osnovanosti predmeta.

Soren NIELSEN
Zamjenik Tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik